

Kirsty Bell
Goethestraße 63
10625 Berlín

19 d'abril de 2026

Estimat Michael:

Estic a l'avió de tornada cap a casa. Des de la finestreta es veu el mar fonent-se sense fissures amb el cel, en una estesa total de blau. Tinc el cap ple d'imatges, d'aquest mateix cel blau sobre Barcelona, de les fulles verdes i ceroses de Montjuïc, esclats de glicina lila, la pedra groga i suau, i els flaixos de verd llampant de les cotorres volant. I també, és clar, el vermell, groc i blau de Miró ressaltats per l'optimisme del formigó de l'arquitectura setantera de la Fundació.

Després de tot això, el blanc llampant de l'Espai 13 em va semblar com un rentapaladars. No és del tot sacre, però exigeix desacceleració i convida a una actitud callada. La brillantor del terra té un aspecte gelat; la buidor gairebé total de la sala transmet un calfred des de la barra que ens en separa. Un obstacle inesperat després de baixar les escales que hi duen. I aleshores, tots els detalls enganxats a les parets, ajornant el plaer fins a l'extrem més llunyà i la vitrina, amb tota la seva elaboració. El banc mig amagat per seure-hi, ara que la ment ja ha estat ben rentada. Des del qual reflexionar sobre les coses exposades amb tanta cura davant meu. Què eren exactament? Encara no n'estic del tot segura. Només quan vaig sortir de la sala vaig copsar una mica de color. Un punt lluminós vist de reüll.

Costa el mateix buidar una sala que omplir-la? Pot ser que costi encara més? Deixar-la només amb els elements més bàsics i deixar-los, per un cop, a la vista de tothom. Permetre que siguin apreciats, fins i tot, en tota la seva senzillesa. Els budells d'un edifici, una sala no pensada per ser vista. No obstant això, la readaptació és el destí natural de l'arquitectura. L'obsolescència és el catalitzador de la reinvençió. Ho vaig veure per tot arreu a Barcelona; anant a peu del meu hotel a Montjuïc, fins a la Fundació Miró, vaig passar per un plaça de braus que ara és un centre comercial. Aquí les costures del temps es desdibuixen a mesura que la cronologia desplegada per l'arquitectura entra en bucle. La progressió cap endavant es veu constantment frenada per la mirada retrospectiva de la nostàlgia.

Em va sorprendre descobrir que Joan Miró i Frederic Marès, tots dos famosos escultors catalans del segle XX, van néixer el mateix any, el 1893. Junts sembla que facin de frontissa entre dos segles. Un tenia una visió idealista del futur i l'altre només mirava cap enrere i anava cercant i acumulant el rebuig que els humans van anar deixant del segle XII fins al segle XIX. Té tot el sentit que la fundació de Miró fos un edifici nou de trinca a dalt d'una muntanya, amb una gran vista als voltants, mentre que el museu de Marès va instal·lar-se en un palau medieval mig apartat en un del carrerons del Barri Gòtic.

...

Kirsty Bell
Goethestraße 63,
10625 Berlin

19th April 2026

Querido Michael,

Estoy en el avión de vuelta a casa. Por la ventanilla, el mar y el cielo se funden sin costuras en un azul total. Tengo la cabeza llena de impresiones, de ese cielo plano y azul de Barcelona, de las hojas cerosas y verdes de Montjuïc, el estallido de las glicinias moradas, la piedra suave y amarilla y esos destellos de verde ácido de los loros al vuelo. Y también, claro, del rojo, el amarillo y el azul rotundos de Miró, en contraste con el optimismo de la arquitectura de hormigón setentero de la Fundació.

Tras todo esto, el blanco brillante del Espai 13 fue como un sorbete entre platos. No es exactamente sagrado, pero sí exige cierta desaceleración, invitando a responder con susurros. Hay una frialdad en el suelo lustroso, un escalofrío en la sala casi vacía, en la distancia de esa barrera — un obstáculo imprevisto después de la anticipación que produce descender por las escaleras. Y luego, todos esos detalles sobre las paredes, que posponen la gratificación hasta el rincón más alejado de tu elaborada vitrina. Un banco apartado sobre el que descansar, ahora que la mente se ha limpiado. Desde el que reflexionar sobre esos objetos tan cuidadosamente dispuestos ante mí. ¿Qué son exactamente? Sigo sin estar segura. Solo al salir de la sala capté un atisbo de color. Un punto de luz por el rabillo del ojo.

¿Cuesta tanto vaciar una sala como llenarla? ¿Quizás incluso más? Despojarla hasta sus elementos más básicos para permitir que, por una vez, se vean. Que incluso se aprecien, en toda su llana cotidianidad. Las entrañas de un edificio, una sala municipal que no fue pensada para exponerse. La reutilización, sin embargo, es el destino natural de la arquitectura. La obsolescencia es un catalizador de la reinención. Lo vi por toda la ciudad, al subir desde mi hotel por Montjuïc hasta la Fundació Miró, pasando por una plaza de toros ahora convertida en centro comercial. Aquí las costuras del tiempo se difuminan mientras la cronología que la arquitectura traza, se repliega sobre sí misma. La progresión hacia adelante se ve constantemente contrarrestada por una nostalgia que mira hacia atrás.

Me sorprendió descubrir que Joan Miró y Frederic Marès, ambos célebres escultores catalanes del siglo XX, nacieron el mismo año, en 1893. Juntos parecen formar una bisagra entre los siglos. Uno tenía una visión idealista del futuro, mientras que el otro miraba constantemente hacia atrás, inspeccionando y acumulando los detritus de factura humana dejados entre los siglos XIX y XX. Parece apropiado que la fundación de Miró fuera un edificio nuevo en lo alto de una colina, con una vista amplia en todas direcciones, mientras que el museo de Marès tenga su sede en un palacio medieval de las callejuelas del Barri Gòtic.

...

Kirsty Bell
Goethestraße 63
10625 Berlin

19th April 2026

Dear Michael,

I am on the plane on my way home. Out of the window, the sea is merging seamlessly with the sky in a total field of blue. My head is full of impressions, of the same flat blue sky over Barcelona, waxy green leaves on the Montjuïc, bursts of purple wisteria, soft yellow stone and those acid green flashes of flying parakeets. And then, of course, Miró's striking red, yellow and blue, offset against the concrete optimism of the Fundació's 70s architecture.

After all of this, the brilliant white of Espai 13 was like a palate cleanser. Not exactly sacred, but it does demand deceleration and invites a hushed response. There is an iciness to the glossy floor, a chill to the almost empty room, held at arm's length behind that barrier – an unexpected obstacle after the anticipation of the stairs' descent. And then, all of the details clinging to the walls, delaying gratification until the farthest corner and your elaborate vitrine. A secluded bench on which to rest, now that the mind has been bleached clean. From which to reflect upon the things displayed so carefully before me. What were they exactly? I'm still not sure. It was only when I left the room that I caught a glimpse of colour. A pinpoint glow in the corner of my eye.

Does it take as much effort to empty a room as to fill it? Or maybe even more? To strip it down to its elements and allow these to be seen, for once. Appreciated even, in all of their plain ordinariness. The bowels of a building, a municipal room never meant to be on view. Repurposing, however, is the natural fate of architecture. Obsolescence is a catalyst for reinvention. I saw this all over the city, on walking from my hotel up Montjuïc to the Fundació Miró, past a bull-fighting arena now become a shopping mall. The seams of time blur here as the chronology laid out by architecture loops back on itself. Forward progression is constantly countered by a backward-glancing nostalgia.

I was surprised to discover that Joan Miró and Frederic Marès, both famous 20th century Catalan sculptors, were born in the same year, in 1893. Taken together they seem to form a hinge between the centuries. One had an idealistic vision of the future while the other was constantly looking back, surveying and amassing the manmade detritus left behind in the 19th century and all the way back to the 12th. It is fitting that Miró's foundation was a brand-new building on the top of a hill, with a wide view all around, while Marès' museum found its home in a medieval palace tucked away in the Gothic Quarter's narrow streets.

...